

שיחת השבוע

יש חדש

ביטחון של תפילין

בעקבות הפיגוע ברעננה ותחושת חוסר הביטחון בקרב התושבים הכריז שליח חב"ד בעיר, הרב אליהו שדמי, על הגברת מבצע תפילין ברחבי העיר, כדי להוסיף ביטחון לתושבים, על פי דברי חז"ל שמצוות תפילין מפילה פחד על שונאי ישראל.

אבטחה למתפללים

התאחדות בתי הכנסת פנתה אל גורמי הביטחון בדרישה להציב מאבטחים בפתחם של כעשרים אלף בתי הכנסת בישראל. במכתב ששיגרה ההתאחדות היא דורשת לפעול "להגברת הביטחון עלידי הצבת מאבטחים בכניסה לבתי הכנסת במועדי התפילה... כשם שהבינו ממשלות אירופה שיש להגן על בתי הכנסת בשטחן".

יהדות מתעוררת

ראש ממשלת רוסיה, דימיטרי מדוודב, השתתף ביום שישי שעבר בחנוכת המרכז היהודי בעיר ולדיוסטוק שבמזרח רוסיה, על גבול סין. הבניין, בן מאת השנים, הוחזר לידי הקהילה היהודית, ושופץ כדי לספק את צורכי החיים היהודיים המתעוררים בעיר. במרכז החדש יש בית כנסת מרשים, מקווה מפואר, בית ספר יהודי, ספרייה תורנית, חדרי שיעורים, מרכז חסד ועוד. שליח חב"ד בעיר, הרב שמעון ווארקין, אומר כי בעיר חיים כחמשת אלפים יהודים.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:16	4:47	5:19	4:32
5:20	5:52	6:15	5:31

336 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

החיים אינם קרקס

ההתגרות בסכנות נראית מאתגרת הרבה יותר, אך האם חיינו נועדו לספק סיפורי מתח ועלילות גבורה? גבורה אמיתית היא הצבת גדרות

להשאיר את הפעלולים ללוליינים. מוטב לחזור הביתה בשלום

איסורים רבים בתורה אינם אלא סייגים וגדרים כדי להרחיק את האדם מן החטא. דברים שאינם אסורים כשהם לעצמם נאסרו בידי חכמי ישראל, כאמרו צעירי זהירות שנועד למנוע את האדם מלהתקרב אל מה שאסור באמת.

יש הרואים בכך ביטוי של חולשה. וכי אי אפשר לבטוח ביכולת השליטה של האדם על עצמו, שצריך להקיפו באינסוף גדרות, סייגים והרחקות? האם הדרך להתמודד עם פיתוי העולם היא הצבת גדרות גבוהות, או חינוך נכון, שייתן לאדם יכולת להבחין בין טוב ובין רע?

בגרות ואחריות

כלל בסיסי זה מיושם למעשה בכל תחומי חיינו. חוקי הביטחון בעבודה ובדרכים, הסטריליזציה ברפואה, אמצעי הזהירות המופלגים בשימוש בחומרים מסוכנים - כל אלה נועדו ליצור מרחק מרבי מהסכנה עצמה. וככל שהסכנה גדולה יותר, כן מפליגים אמצעי הזהירות (כמו האיסור לעשן במרחק רב ממחסן תחמושת).

מה שנכון בשמירת החיים הגשמיים, נכון גם בחיים הרוחניים. לא מן החכמה להתגרות בסכנה. ראוי להתרחק ממנה ולשמור על טווחי ביטחון ועל גדרים זהירות, כדי להבטיח שכולנו נוכל לחזור הביתה בשלום.

נכון, ההתגרות בסכנות נראית מאתגרת הרבה יותר, אך האם חיינו נועדו לספק סיפורי מתח ועלילות גבורה? וכי החיים הם קרקס שמטרתו להציג תעלולים ולהלך על חבל דק בלי רשת ביטחון תחתיו? בכל בוקר אנו מתפללים: "אל תביאנו לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון", כי לעיתים קרובות הניסיון מסתיים בביזיון. וגם אם יהיו מי שיעמדו בניסיון, החשש שיהיו מי שימעדו וייכשלו מצדיק להגביל את הציבור כולו מלהתקרב לאזורי הסכנה.

היכולת להציב גדרות אינה משקפת חולשה אלא בגרות ואחריות. לא המהמר הוא הגיבור, אלא מי שיועד להתרחק מהסכנה ולא להתגרות בה.

לעיתים נראה כי התורה מגזימה בהרחקותיה ובסייגיה. כל דיני 'מוקצה' בשבת מטרתם להרחיק את היהודי מן הדברים שעלולים לגרום חילול שבת. איסור 'ייחוד' ודיני הצניעות נועדו למנוע את היהודי מלהתמודד עם פיתוי היצר. אפשר למנות שורה ארוכה של 'הרחקות' ו'סייגים', שכל מטרתם לשמש אמצעי זהירות להרחקת האדם מן החטא. האם אין כאן הבעת חוסר אמון בבני האדם?

אל תאמין בעצמך

אכן, חולשה יש כאן, אך אין זו חולשתה של התורה, אלא חולשתו של האדם. רבים לא יעמדו בפיתוי אם יארום להם על סף ביתם. כניסה להתמודדות חזיתית עם יצר הרע עלולה להיגמר רע, ואיש אינו חסין מפני נפילה.

חז"ל העניקו לנו כלל גדול בחיים: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". בתלמוד נאמר: "לעולם אל יביא אדם עצמו לידי ניסיון, שהרי דוד מלך ישראל הביא עצמו לידי ניסיון ונכשל". איש מאיתנו אינו חסין מפני מעידות ונפילות.

כן, זו חולשה, חולשה אנושית, וראוי להכיר בה ולא לדמות שאנחנו גיבורים וחזקים. לכן התורה מדריכה: שמור מרחק. אל תתקרב יתר על המידה למצבים שבהם תמצא את עצמך במלחמה עזה מול פיתוי העולם, כי אולי לא תעמוד בניסיון.

קנאת אחים במהדורה חוזרת?

ידו של אביו מעל ראשו, כדי למנוע קנאת אחים, שתוצאותיה עלולות להיות קשות וכואבות.

לא סיפר

אך לאור זאת מתעוררת שאלה הפוכה – מדוע לא חשש יעקב להעדיף את אפרים ממנשה, אחרי שהוא עצמו ראה מה גרמה חיבתו היתרה ליוסף והקנאה שזו עוררה אצל שאר בניו?

יש לומר שיעקב לא ידע כי אחי יוסף הם שמכרוהו לעבד. האחים ודאי לא רצו לגלות את קלונם לפניו, ואף יוסף נמנע מלספר לשון הרע על אָחיו. לכן יעקב לא ראה בעיה בהקדמת אפרים ממנשה, אלא להפך, בעיניו היה יתרון להעדפת האח הצעיר, שהרי התברר כי הקדמת יוסף לאחיו מוצדקת: יוסף עלה לגדולה, נעשה משנה למלך וחלומותיו התגשמו. אילו היה יוסף מגלה לו את הדבר, ייתכן שהיה משכנעו להימנע מהעדפת האח הצעיר, אולם הוא שתק, כדי שלא לדבר רעה באחיו, וכך קיבל אפרים את הברכה העיקרית.

(תורת מנחם תשמ"ה, כרך ג, עמ' 1643)

אמרת השבוע

מקווה וביזיונות

רבי שלמה מזוויהל נהג להרבות בהליכה לטבילה במקווה. כשהיו שואלים אותו שאלות שדרשו תשובה שמימית, היה משיב שצריך 'יישוב', וכוונתו הייתה שצריך ללכת לטבול במקווה. לאחר הטבילה היה משיב על השאלה.

פעם אחת, כשהיה בדרכו למקווה, פגש אותו אדם גס רוח והמטיר על ראשו דברי גנאי. עמד רבי שלמה והקשיב בנחת לכל מנת הביזיונות ולא הגיב.

לאחר שפנה האיש לדרכו חזר רבי שלמה לביתו. שאלו אותו בני ביתו למה לא הלך לטבול במקווה. השיב להם: "מקווה הוא דבר גדול, אבל ביזיונות עניינם גדול עוד יותר. עכשיו, אחרי שקיבלתי ביזיונות, אינני צריך לטבול במקווה..."

פתגם חסידי

"אם אשמע בת־קול מן השמים שמחר יבוא משיח צדקנו – לא אאמין, שהרי עלינו לחכות לו שיבוא היום ולא לדחות למחר" (רבי יצחק מסקווירה)

את ידיו ושם את יד ימינו על ראש אפרים, מדוע יוסף פועל להסרת יד ימינו של אביו מעל ראשו של אפרים? יכול היה לבקש תוספת ברכה לבנו מנשה, כפיצוי, אך לא להסיר את הברכה מאפרים!

יש לומר שיוסף עשה את המעשה הזה בעקבות ניסיונו המר במצב דומה להפליא. מי כמוהו יודע מה עלולה לגרום העדפת הבן הצעיר מהמבוגר. הלוא שנאתם של אחיו כלפיו, שהביאה לידי מכירתו, נגרמה מקנאתם על היחס המועדף שזכה לקבל מיעקב אביו.

יוסף מנסה

גם חז"ל מפיקים מסיפורו של יוסף את הלקח: "לעולם אל יִשְׁנֶה אדם בְּנוֹ בֵּין הַבְּנִים, שהרי בשביל משקל שני סלעים מילת לכתונת פסים שעשה יעקב ליוסף, יותר משאר בניו, נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים".

לכן ניסה יוסף לעשות כל שבידו למנוע את העדפת הבן הצעיר מהבן הבכור, ועד להסרת

כאשר העמיד יוסף את שני בניו, מנשה ואפרים, לפני יעקב אביו, כדי שיברכם, הציב את מנשה לימין אביו ואת אפרים לשמאלו, כדי שיימנו של אביו תהיה מונחת על ראש מנשה הבכור. אולם יעקב שיכל את ידיו והניח את ימינו על ראש הצעיר, אפרים, ואת שמאלו על ראשו של הבכור, מנשה.

מספרת התורה כי יוסף ניסה לשנות את הדברים: "וַיֵּרַע בְּעֵינָיו, וַיִּתְמַךְ יָד אָבִיו לְהִסִּיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה". אין הוא מסתפק בכך אלא אומר לאביו: "לא כֵּן אָבִי, כִּי זֶה הַבְּכֹר; שִׁים יְמִינְךָ עַל רֹאשׁוֹ". אך יעקב עומד על שלו ואומר: "יְדָעְתִּי, בְּנִי, יְדָעְתִּי, גַּם הוּא יֵהִי לְעַם וְגַם הוּא יִגְדֹל, וְאוֹלָם אֲחִיו הַקָּטָן יִגְדֹל מִמֶּנּוּ".

ניסיון מר

תגובתו של יוסף מעוררת תמיהה. העמדתו מלכתחילה של מנשה לימין אביו מובנת בהחלט, שכן מנשה הוא הבכור, וכדברי רש"י: "הבכור מיומן לברכה". אך לאחר שיעקב משכל

מן המעיין

יששכר | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

טעם השכר

"יששכר חמור גרם" (בראשית מט, ד). "יששכר" – יש שכר. השכר על המעשים הטובים בעולם הזה נובע מ"חמור גרם" – מחומריותו של האדם, המושכת אותו אל הרע. כאשר האדם מתגבר על החומר ועושה את הטוב, מגיע לו שכר.

(אלשיך)

זיכון החומר

"יששכר" – יש שכר רב. 'חמור' – חומריות הגוף והעולם. "יששכר חמור גרם" – ההתעסקות בבירור וזיכון החומר גורמת ומביאה לאדם שכר רב.

(הבעש"ט)

החמור גרם

"יששכר חמור גרם". הכוונה היא שהחמור גרם להולדתו. כאשר שמעה לאה את קול נעירת חמורו של יעקב, עם שובו עליו בערב, יצאה לקראתו והביאתו לאוהלה.

(בעל הטורים)

חמור בקדושה

"יששכר חמור גרם... ויט שכמו לסבול" (בראשית מט, ד'טו). כשם שבגופו הבהמית יש בחינה הנקראת 'חמור', כך יש בחינת 'חמור' בקדושה. בסטרא אחרא ה'חמור' מסמל את הקרירות, כמאמר: "חמרא בתקופת תמוז קריא ליה", ואילו על ה'חמור' דקדושה נאמר "ויט שכמו

לסבול", ביטוי ליגיעה בתורה, הן בלומדו בעצמו הן ביגיעתו ללמד ברבים.

(ספר המאמרים תרפ"ט)

עלידי הענוה

נאמר בספרים ש'חמור' ראשי תיבות: חכם מופלג ורב רבן. החמור, המוכן תמיד לשאת משא כבד ואינו מתנגד לזה כלל, מסמל את שיא השפלות וההכנעה. כשהאדם קונה בנפשו את מידת הענוה והביטול, הוא זוכה להצלחה מופלגה בלימוד התורה, כמאמר "ונפשי כעפר לכול תהיה" – ועלידי זה "פתח ליבי בתורתך".

(רבי לוי יצחק שניאורסון)

לראות ולשתוק

אדם שרוצה לחיות חיי מנוחה ושלווה עליו לנהוג סבלנות רבה. הוא נדרש לכופף את גבו ולהתעלם ממעשי עוול רבים. עליו לראות מעשים שליליים ולשתוק.

(רבי בונם מפשיסחה)

מנוחה בעולם הבא

כדאי לסבול את עול התורה בעולם הזה כדי למצוא מנוחה ונעימות בעולם שכולו טוב. הסוחר החכם אינו מדקדק בנוחותו בהימצאו בדרך. אדרבה, הוא משתדל לקמץ בהוצאותיו כדי שיוכל לקנות יותר סחורה ולהרוויח יותר בשונו לביתו.

(חפץ חיים)

המנהל המסתורי

הנקישות נשמעו על הדלת בדיוק כאשר סיים ר' חיים לחלוק עם רעייתו את הבעיה שנחתה על המפעל המשגשג.

שנים רבות התפרנס ר' חיים בכבוד ממשורת יין־שרף, שהניבה תוצרת משובחת. במפעל עבדו פועלים רבים, היי"ש נמזג לחביות והרווחים זרמו.

את עיקר הצלחתו זקף ר' חיים למנהל העבודה שלו. הוא ראה בו ברכה משמים, האיש הנכון במקום הנכון. זה ניהל את העבודה ביד רמה, והניח לר' חיים להתפנות להתנהלות העסקית. אולם פתאום הודיע האיש על התפטרותו. ר' חיים קיבל את ההודעה בעצב. היכן ישיג עכשיו מנהל נאמן ומסור כמותו?

הנקישות על הדלת העירו את בני הזוג ממחשבותיהם. ר' חיים ניגש לפתח וראה מולו יהודי נשוא פנים. "שלום עליכם, היכנס בבקשה", קיבל את פני האורח. הוא הזמין את האיש להצטרף אליו לארוחה. במהלך הסעודה הבחין האורח כי בעל הבית נאנח שוב ושוב. הוא שאל לפשר הדאגה המטרדית אותו, וזה שיתף אותו במצוקה שאליה נקלע.

"אה!", ספק האורח את כפיו, "איזו השגחה פרטית! נראה לי כי אני מתאים למשרה הזאת, ובדיוק עכשיו אני מחפש עבודה".

הביט ר' חיים באשתו, הביט שוב לעבר האורח, וקול פנימי בליבו לחש לו לקבל את ההצעה. כעבור רגע של התלבטות אמר: "הנה, אקח אותך למפעל ואכיר לך את העבודה ואת הפועלים". יצאו השניים לסייר במפעל, בעוד ר' חיים מעדכן את מנהל העבודה החדש על סודות הייצור.

למחרת בבוקר התכנסו הפועלים סביב המנהל החדש וציפו לקבל ממנו הוראות. "עשו כפי שהורגלתם עד עתה", אמר להם, "אם יהיו לי הערות, אומר לכם". ואכן, עד מהרה הוכיח מנהל העבודה החדש את כישוריו. הצלחתו לא נפלה מזו של קודמו, ולהפך, היי"ש השתבח ונעשה איכותי עוד יותר.

מנהל העבודה החדש השתכן בחדר צדדי במפעל, אולם את הטלית והתפילין שלו הפקיד בביתו של בעל הבית. בכל בוקר היה בא אל בית מעבידו ולוקח את התיק לתפילת

באותה שעה היה ר' חיים טרוד עם לקוחות, וביקש מהמנהל להמתין מעט. המשא ומתן התארך, עד שהמנהל נואש מלהמתין והלך.

כאשר בעל הבית גילה זאת, חש אי־נעימות רבה. הוא מיהר ללכת לעבר המפעל, כדי להתנצל לפני האיש על העיכוב.

שחרית. עוד מנהג מוזר במקצת היה לו: כל השבוע, ואף בשבת, היה סועד בחדרו, אולם במוצאי שבת הקפיד לסעוד את סעודת מלווה מלכה בביתו של בעל המפעל.

מוצאי שבת אחד בא מנהל העבודה לביתו של ר' חיים, כדי לסעוד עמו כרגיל את סעודת מלווה מלכה.

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

הכוח להיגאל

ירידת בני ישראל למצרים באה עלידי יוסף, וגם הגאולה ממנה באה עלידו. קודם פטירתו בישר יוסף לאחיו על הגאולה ממצרים, באמרו: "פקוד יפקוד אלוקים אתכם". הוא נתן לבני ישראל לא רק את הסימן של הגאולה, אלא גם את הכוח שלא לשקוע בטומאת מצרים, ובסופו של דבר להיגאל ממנה.

למה הגאולה קשורה ביוסף דווקא? מסביר הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות כרך ג, עמ' 832 ואילך) שהכוח הזה קשור עם דרגתו הרוחנית הגבוהה של יוסף, שהייתה נעלית משל אחיו, ואפילו משל אביו, יעקב. אחי יוסף היו רועי צאן שהתרחקו מהמולת העולם, מכיוון שהעולם הגשמי הפריע לדבקותם באלוקות. לעומתם, יוסף היה במצרים, מרכז ממלכת הטומאה, נעשה בה משנה למלך ואף־על־פיכך עמד בצדקו, מכיוון שהעולם וכל טרדותיו לא הפריעו לו להיות דבק בקדושה בכל עת.

ביטחון טהור

דרגת העליונה של יוסף מסבירה מאמר תמוה של חז"ל. לאחר שפתר את חלומו של שר המשקים, בהיותו בכלא, ביקש ממנו להזכירו לפני פרעה. חז"ל אומרים כי יוסף נענש על כך, ולכן הקב"ה השכיחו שנתיים מליבו של שר המשקים. חטאו היה שתלה את תקוותו בבשר ודם, במקום להשליך את יתרו על הקב"ה. נשאלת השאלה: איזה פגם היה בבקשו עזרה מבשר ודם, והלוא הקב"ה עצמו קבע בתורתו שהאדם צריך לפעול בדרך הטבע, ככתוב: "ובְּכַרְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה"; ומכאן שהאדם נדרש לפעול ולא לשבת באפס מעשה ולצפות לנס?

יתרה מזו, כך נהג גם יעקב אבינו: לקראת פגישתו עם עשיו חשש "פן יבוא והכני אם על בני", ואמנם הוא התפלל לה', אך לצד התפילה נקט פעולות בדרך הטבע – התכונן למלחמה וגם שלח דורון לאחיו. מדוע אפוא נענש יוסף על שנקט גם הוא פעולה טבעית כדי להיחלץ מהכלא?

אלא שפעולתו זו של יוסף נחשבה חטא דווקא בגלל דרגתו הרוחנית הגבוהה. אכן, בני־אדם רגילים, ואפילו צדיקים, זקוקים לעשיית 'כלי' בדרך הטבע, ולכן שלח יעקב דורון לעשיו ונערך למלחמה; אבל יוסף נדרש להסתפק בביטחון בה' ולא לשים את מבטחו בבשר ודם.

על דרגתו של יוסף נאמר הפסוק: "טוב לחסות בה' מבטוח באדם". האדם העומד בדרגה רוחנית זו צריך לשים את כל מבטחו בקב"ה, בלי להזדקק לעשיית 'כלי' בדרך הטבע. ומכיוון שיוסף לא נהג כמתחייב מדרגתו הרוחנית ותלה את תקוותו בבשר ודם, נענש ונאלץ להמתין עוד שנתיים בבית האסורים.

למעלה ממגבלות הטבע

דרגתו הרוחנית הגבוהה של יוסף מסבירה מדוע הירידה למצרים קשורה דווקא בו, וכמוה גם היציאה ממנה. כדי לרדת מטה־מטה, "לערוות הארץ", זקוקים לכוח עליון ביותר, שייתן יכולת שלא להתרשם מהקשיים ומהניסיונות שלמטה. מטרת הירידה למצרים הייתה כדי להוציא משם "רכוש גדול"; היינו, לברר את ניצוצות הקדושה הטמונים במצרים. אך כאן צריך להבטיח שהירידה למצרים תשיג את מטרתה, ולא תגרום חלילה לשקיעה בטומאת מצרים. כוח זה בא מיוסף הצדיק.

לכן דווקא יוסף הוא שהבטיח את בשורת הגאולה, כי כדי להיגאל מטומאת מצרים צריכים כוח שהוא למעלה מהעולם ולמעלה ממגבלות הטבע. כל עוד נתונים להשפעת הטבע, חל הכלל "אין חובש מתיר עצמו מבית האסורים". לכן דווקא יוסף, שדרגתו הרוחנית למעלה ממגבלות הטבע, נתן לעם ישראל את הכוח לגאולה ממצרים. כוח זה מלווה את עם ישראל גם בגלות הנוכחית, ובזכותו נזכה להיגאל בקרוב ממש.

כשהתקרב למשרפה נדהם לראות אור גדול בוקע מהחלונות. "ודאי פרצו גנבים למפעל והם גוזלים את רכושנו", חלפה בו המחשבה. הוא האיץ את צעדיו, ובהגיעו למפעל התגנב בחשאי לעבר החלון הגדול והציץ פנימה.

המחזה שראה גרם לו להירתע לאחור וכמעט לאבד את שיווי משקלו. מנהל העבודה שלו ישב ליד שולחן ערוך, מכוסה מפה לבנה, ועליו מאכלים רבים. לצידו ישב זקן נשוא פנים, שאור מופלא קרן ממנו.

בעודו קופא על מקומו שמע את מנהל העבודה שואל את הזקן: "כתוב במדרש 'מצאתי דוד עבדי, בשמן קדשי משחתיו. היכן מצאתו? בסדום'. והמדרש סתום וחתום!". השיב לו הזקן: "כך למדנו במתיבתא דרקינא: 'בסדום' הוא נוטריקון 'בסעודתא דדוד מלכא'. כלומר, בסעודה זו שהתקין, מצאתי אותו מהימן לפני".

חיל ורעדה אחזו את בעל הבית, והוא מיהר לנוס מן המקום. כל הלילה התהפך על משכבו. עם שחר המתין למנהל העבודה, בבואו ליטול את הטלית והתפילין שלו. הוא קידם את פניו ביראת כבוד ואמר: "רבי ומורי! אינני רוצה לפגום בכבוד תורתכם... אינני ראוי אפילו לשמש אתכם, ועל־אחת־כמה־זוכמה שתעבדו אצלי באומנות שכזאת".

ארשת תמיהה עלתה על פני מנהל העבודה. "אינני יודע על מה אתה שח", היתמם. בעל הבית השיב: "אל לכם להסתיר את עצמכם ממני. זכיתי אתמול בלילה לחזות בכם יושבים במחיצת הזקן הדור הפנים. רק אנא, אמרו לי מי הזקן הזה שהתלווה אליכם לסעודת מלווה מלכה!".

כשהבין מנהל העבודה כי סודו נחשף, השיב: "זה היה אליהו הנביא, שנשלח להורות לי לשוב לעירי, פשבורסק, ולהתחיל להנהיג את הציבור. טענתי שאיני ראוי לכך וגם הכול רואים בי איש פשוט. ענה לי אליהו שכאשר אבוא לעיר יצאו לקראתי הילדים ויכריזו 'הנה בא הרב המגיד!'. כך תדע שהגיעה שעתך".

בדברים אלו נפרד מנהל העבודה מר' חיים, ופנה לעיר פשבורסק שבגליציה. ואכן, הדברים התממשו בדיוק כפי שנאמרו לו, ורבי משה מפשבורסק נעשה מורה דרך לרבים, ובין תלמידיו היה ה'חזוה' מלובלין. חיבר את 'אור פני משה' על התורה, המשניות ומאמרי חז"ל.

(על־פי 'מפעלות הצדיקים')

טיפול בנוער על יאכטה

למעלה הרגשתי שאני נפרד מהחיים. ממשי בשניות האחרונות עליתי למעלה והתחלתי לנשום. חיי ניצלו בנס. לאחר שחזרתי בתשובה קראתי בספר הזוהר תיאור של עזיבת האדם את העולם, והרגשתי שזה בדיוק מה שחוויתי."

צלילה למעמקים חדשים

החיים בים נמשכו עד לפגישה אקראית ברחוב בסידיני עם חסיד חב"ד. "הוא הציע לי לבוא לריקודים בשמחת תורה", משחזר דוד. "האווירה הייתה מיוחדת מאוד. ריקודים, שמחה אמיתית. זה מאוד נגע בי. בהמשך הוזמנתי לשיעור בספר התניא. השיעור ממש החזיק אותי ברוחניות. חייתי יום-יום עם המסרים שלמדתי."

בסידיני הכיר דוד את רעייתו, ויחדיו עלו לארץ, אחרי כעשור שחי באוסטרליה. "החלטנו שבארץ אלך ללמוד בישיבה", הוא מחייך. "התחלתי לצלול במים חדשים, הפעם במעמקים של התורה."

קליניקה במרחב

הוא נעשה חסיד ברסלב, וכעבור שנים החל ללמוד ילדים ונערים, במגוריו ברכסים ובצפת. אהבתו לים תמיד הייתה בליבו: "מדי פעם בפעם הייתי הולך לשחות בים, אבל הרגשתי

גלי הים, המתנפצים על היאכטה, נשמעים היטב במהלך השיחה עם ר' דוד לוי (52), תושב בית שמש. הוזהרנו מראש שהמקום היחיד לתפוס את לוי לשיחה יהיה בים. את רוב שעות היום לוי מבלה ביאכטה. "יש לי שם חדר גדול, שבו אני קובע עיתים לתורה, לפעמים עם עצמי, לפעמים עם מטופל", אומר דוד, שהפך את אהבתו הישנה למנוף טיפולי לנוער.

הוא נולד בחיפה, גדל באשדוד, ובגיל צעיר נמשך לים. "כילד התקבלתי למועדון ספורט ימי", מספר דוד. "בהיותי בן ארבע-עשרה שימשתי מפקד סירה והדרכתני חניכים". הפעילות הימית הצילה אותו מפיתויי הרחוב והייתה בעבורו כאוויר לנשימה ולנשמה. כשהתגייס לצה"ל פנה, כצפוי, לחיל הים. לאחר השחרור עבד בחברת הספנות צים. בהמשך נסע לארה"ב ומשם עבר לאוסטרליה.

החמצן אזל

באוסטרליה עבד כצולל מקצועי, ולימים הקים חברה שעסקה בתחום הימי. הכול זרם למישרין עד שחוויה דרמטית טלטלה אותו. "זה היה יום עבודה שגרתי", הוא מספר. "צללתי שלושים מטר לעומק הים ופתאום גיליתי באיחור שנגמר לי החמצן. הייתי חייב לבצע עליית חירום. אלה היו רגעים בלתי-נשכחים. כל הדרך מלמטה

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

ברכת כוהנים מפי החזן

שאלה: מה משמעות ברכת הכוהנים שאומר שליח הציבור כשאין הכוהנים עולים לדוכן?

תשובה: בקשה זו אינה מופיעה בתלמוד. בתקופת הגאונים בני ארץ ישראל לא היו אומרים בתפילה את נוסח ברכת כוהנים, ובני בבל היו אומרים אותה, וכך הוכרע בסידורי הגאונים רב עמרם ורב סעדיה, ברמב"ם ובראשונים (יש המסיימים בפסוק "ישמו את שמי").

ברי"ף, ברמב"ם ובמנהגי מהרי"ל כתבו שאין עונים על ברכה זו כלל. בשולחן ערוך כתב המחבר שעונים פעם אחת 'כן יהי רצון' (במקום 'אמן') בסיום כל הברכות. ויש נוהגים לאומרו בסוף כל ברכה, וכן נוהגים בימינו ברוב העדות. אבל בסידור היעב"ץ וכן בסידור אדמו"ר הזקן נפסק

דוד לוי ב'חדר הטיפולים', היאכטה. "הים מרגיע"

שזה לא זה. לפני שנתיים החלטתי לשוב לים, והפעם כדי לנצל את סגולות הים לדברים חינוכיים". הוא הוסמך למאמן בשיט טיפולי עם נוער בסיכון והחל לטפל בנוער.

"הים מרגיע מאוד", הוא מסביר. "בניגוד לקליניקה סגורה, כאן יש מרחב, והמטופל נפתח ומשתחרר. אני גם מאפשר לנערים להפעיל את היאכטה, וכך הם לומדים לקבל החלטות, בהדרכתי כמובן. הניסיון בים, שסייע לי עצמי, בהיותי נער, מאפשר לי עכשיו לעזור לאחרים."

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

יש מנהג להטות את הפנים מול שליח הציבור בשעה שהוא אומר את ברכת הכוהנים, וכן נהגו אדמו"רי חב"ד. וכתבו ראשונים, שעושים זאת "כדי לקבל אור העליון הנמשך בעת ברכה זו".

מקורות: רמב"ם הל' תפילה פט"ו ה"י. תשו"ע או"ח ס"י קכז ס"ב ונו"כ, מג"א ושו"ע אדמו"ר הזקן שם, וכף החיים ס"ק טז, וש"נ. זוהר חדש פ' נשא (גא). בית הבחירה להמאירי סוטה מא. סידור היעב"ץ, הוצאת אשכול ח"א עמ' ערב. שער הכולל פ"ט סל"ז. פסקי הסידור (להרב נאה) ס' פב. ספר המנהגים - חב"ד עמ' 13.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1:718-6041020

ספרים לכל המשפחה

הכרך השני של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

70 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 352 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1:718-6041020